

jeg havde sagt angaaende Vndringsforlaget under Nr. 10, hvori der jo staar: „Indtraffer det Tilfælde, at Statskassens Tilskudspligt efter § 2 f. træder i Virksomhed, eller det bliver nødvendigt at paalægge Interessenterne Bidrag i Kraft af deres solidariske Ansvarlighed, skal Indenrigsministeren være bemyndiget til at træde til.“ Han kunde ikke forstaa den Forbindelse, hvori jeg havde bragt dette Forslag med det samme ærede Mindretals Forslag under Nr. 3 f., der gaar ud paa, at Statskassen skal i hver Termin stille til enhver af disse Foreningers Raadighed et Beløb af indtil 10,000 Kr., idet jeg nemlig havde sagt, at, naar Foreningen gjør Brug af sin Ret til de 10,000 Kr., kan Indenrigsministeren stoppe Foreningens Virksomhed. Men det er jo ganske rigtigt, disse Ord kunne ikke bortforklares. Det er en Myndighed, der er givet Ministeren, men om han er mere eller mindre velvillig stemt overfor vedkommende Forening, det vides jo ikke. Dette vil imidlertid være en meget farlig Stilling for en saadan Forening; thi naar Terminen nærmer sig, og den har Lyft til de 10,000 Kr., opstaar det Spørgsmaal hos den: Skulle vi nu tage dem og saa risikere, at Foreningen stoppes, eller skulle vi ikke? Jeg tror ikke, det gaar an at stille det op paa den Maade. Og jeg skal tilføje, at til den anden Side er Forslaget under Nr. 10 for lensfældigt overfor Foreningerne; thi naar en Minister er særlig bevaagen overfor en saadan Kreditforening, kan den jo, selv om det gaar den galt, hver Termin have sine 10,000 Kr. uden at risikere at blive stoppet, thi Ministeren har jo ingen Forpligtelse dertil, kun en Bemyndigelse. Han kan ganske rolig lade Statskassen i ti Aar betale sine 20,000 Kr. aarlig og dog lade Foreningen gaa sin Gang. Jeg mener altsaa, at Bestemmelsen under Nr. 10 er baade for streng og for mild. Det ærede Medlem sluttede med at sige, at Flerallets Vndringsforslag under Nr. 9 kunde han ikke ret forstaa; thi naar Statsgarantien skulde træde i Virksomhed, maatte Ministeren dog have Myndighed til at standse Foreningen. Ja, det er Noget, som følger af sig selv; thi Statsgarantien kan ikke træde i Virksomhed, uden at der samtidig maa finde en Opkrævning Sted i Medfør af det solidariske Ansvar, men saasnart det solidariske Ansvar træder i Live, har jo Ministeren Myndighed til at træde til. Jeg ser ikke, hvorledes Statutterne for en saadan med Statsgaranti udrustet Forening skulde være indrettede, uden at man tillige paafaldte den solidariske Ansvarlighed, saasnart Statens Tilskudspligt blev effektiv. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og vedblivende anbefale Flerallets Forslag.

Mump: De Bemærkninger, jeg har at gjøre, have alle Hensyn til det første Vndringsforslag. Der er det Særlige ved dette Vndrings-

forslag, sammenlignet med de andre, at det ikke her dreier sig om noget principielt Spørgsmaal, men om visse Hensigtsmæssighedshensyn, og jeg nærer derfor det Haab, at ærede Medlemmer, som nære Betænelighed med Hensyn til dette Vndringsforslag, skulle kunne bringes til at opgive disse Betæneligheder og stemme derfor. De Indvendinger, som ere anførte mod dette Vndringsforslag, ere alene fremkomne fra den høitærede Indenrigsminister. Den ærede Ordsfører indskrænkede sig igaar til en Bemærkning om, at han havde forandret sit Standpunkt med Hensyn til dette Spørgsmaal, og henviste iøvrigt, hvad hans Grunde angik, til den høitærede Ministers Betragtning, og det Samme har han gjort idag, eller i alt Fald idag indskrænkede han sig til at gjentage en af de Grunde, som den ærede Minister har anført. De Grunde, som ere fremkomne fra den høitærede Ministers Side imod dette Vndringsforslag, ere tvende. Den vigtigste Indvending gaar ud paa, at Vndringsforlaget ikke er hensigtsmæssigt paa Grund af den Forskjel, som der er mellem Kjøbstad- og Landeiendommene, idet han anførte, at, hvad Kjøbstadeiendomme angik, vilde der sædvanlig være forbundet med disse en eller anden Næringsvei. Dette beror imidlertid, som den ærede Landssthingsmand fra Hillerød (Møller) allerede igaar gjorde opmærksom paa, paa en Misforstaaelse. De Kjøbstadeiendomme, hvor Cieren driver en eller anden borgerlig Næring, ville altid have en saa stor Verdi, at de ville falde udenfor Loven. Det vilde være aldeles undtagelsesvis, om en Eiendom, som laa i den egentlige Kjøbstad, skulde have en Verdi af under 2,500 Kr., navnlig naar Eiendommen var af den Betydning, at der dermed var forbundet en eller anden borgerlig Næringsvei. De Kjøbstadeiendomme, hvor dette er Tilfældet, kunne ikke paralleliseres med de Landeiendomme, som dette Lovforslag angaar, de maa paralleliseres med Landeiendomme, som Lovforslaget ikke finder Anvendelse paa, nemlig de Landeiendomme, hvor Jordbruget er det Væsentlige. De Kjøbstadeiendomme, paa hvilke Lovforslaget kunde finde Anvendelse, ville være fuldstændig parallelle med de Landeiendomme, paa hvilket det skal komme til Anvendelse efter Lovforslaget, nemlig de, som ikke ere forbundne med Jordbrug. Det vil nemlig være snaa Kjøbstadeiendomme, i Almindelighed beliggende paa Byens Mark, og som eies af en Arbejdsmand eller Fisker, og det samme Hensyn, som taler for, at man vil hjælpe den jordløse Husmand paa Landet, taler formentlig ogsaa for at gjøre det Samme med Hensyn til Kjøbstadarbejderen. Jeg kan ikke se nogen som helst Grund til, at man ikke lige saa vel og paa samme Maade skulde hjælpe den driftige Arbejdsmand i Kjøbstaderne, som af en eller anden Grund, f. Ex. paa Grund af Sygdom eller talrig Familie trænger til et saadant Laan i sin lille Eiendom, som man